

Sygn. akt VIII U 1302/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Jadwiga Szumielewicz

Protokolant starszy sekretarz sądowy Maria Jamroz

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2015 roku w Lublinie

sprawy J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 28 maja 2014 roku znak: (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje J. P. prawo do emerytury od dnia (...) roku;

II. stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie prawa do świadczenia w przepisany terminie;

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz J. P. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII U 1302/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 maja 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.) w zw. z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) odmówił J. P. prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych podając, iż wnioskodawca, do dnia 1 stycznia 1999r. nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu wykonywania pracy w warunkach szczególnych oraz 25 – letniego okres składkowego i nieskładkowego (decyzja – k. 47 a.e.).

W odwołaniu od tej decyzji J. P. wniósł o jej zmianę oraz przyznanie mu prawa do emerytury z tytułu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu wskazywał, iż w okresie od 18 kwietnia 1973r. do 31 sierpnia 1975r. faktycznie pracował w gospodarstwie rolnym, zaś w okresie od 10 października 1978r. do 31 października 1994r. pracował w (...) S.A. na stanowisku spawacza, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (odwołanie k. 3-4 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc argumentację leżącą u podstaw zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 5-5v a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje

J. P. urodził się (...)

W dniu 23 kwietnia 2014r. złożył wniosek o prawo do emerytury dołączając między innymi:

- świadectwo pracy wystawione przez (...) S.A. w dniu 26 października 1994r., z którego wynikało, iż był zatrudniony w tym zakładzie pracy w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku spawacza w okresie od 10 października 1978r. do 31 października 1994r., w tym w okresie od 18 sierpnia 1987r. do 6 listopada 1989r. pracował na budowie eksportowej (świadectwo pracy k. 8 a.e.),

- świadectwo wykonywani prac w szczególnych warunkach wystawione przez (...) S.A., z którego wynikało, iż był zatrudniony w zakładzie pracy w okresie od 10 października 1978r. do 31 października 1994r. i w tym czasie, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy montażu urządzeń chłodniczych na stanowisku spawacza wymienionym w wykazie A Dziale XIV poz. 12 pkt 1 stanowiącym załącznik Nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz.Urz.MBiPMB nr 3 poz. 6) – k. 9 a.e.

Organ rentowy dokonał sprawdzenia okresów podlegania ubezpieczeniu i zaskarżoną decyzją z dnia 28 maja 2014r. odmówił skarżącemu prawa do emerytury, z uwagi na niespełnienie warunku posiadania 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz zatrudnienia w warunkach szczególnych przez okres 15 lat. Do pracy w takich warunkach nie uwzględniono okresów:

- od 10 października 1978r. do 31 października 1994r. z tytułu zatrudnienia w (...) wskazując, iż świadectwo pracy w szczególnych warunkach nie spełnia wymogów formalnych – występują niezgodności w charakterze pracy oraz nazwie stanowiska. Podany rodzaj prac „prace spawacza przy montażu urządzeń chłodniczych” jest niezgodny z rodzajem prac podanym w akcie resortowym „prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym”. Nadto wymienione stanowisko „spawacz” nie jest zgodne ze wskazanym wykazem, działem, pozycją i punktem powołanych przez pracodawcę przepisów resortowych – wykaz A Dział XIV poz. 12 pkt 1 „spawacz elektryczny i gazowy” (jest niepełne). Organ rentowy wskazał, iż na inne okresy zatrudnienia wnioskodawca nie przedłożył żadnego świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

Z kolei do prac w gospodarstwie rolnym (...) nie uwzględnił wnioskodawcy okresu od 18 kwietnia 1973r. do 31 sierpnia 1975r. wskazując, iż gospodarstwo rolne stanowiło własność dziadków i trudno dać wiarę, aby praca wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy oraz stanowiła główne źródło utrzymania. Nadto, organ rentowy wskazał, iż z przedłożonego zaświadczenia wynikało, iż skarżący był zameldowany na ul. (...), a nie jak podawali świadkowie – na ul. (...) (decyzja k. 47 a.s.).

Sąd ustalił, że wnioskodawca ma wykształcenie średnie techniczne, w zawodzie spawacza. W okresie od 1963 do 1975r. uczył się, początkowo w szkole podstawowej, a następnie kontynuował naukę w Technikum Mechanicznym przy Zespole Szkół Zawodowych Nr (...) w L., na podbudowie zasadniczej szkoły zawodowej i w 1975r. uzyskał prawo używania tytułu technik mechanik o specjalności budowa maszyn (odpis świadectwa, kwestionariusz osobowy – a.o. k. 19 a.s.).

W czasie nauki szkolnej, w okresie od 18 kwietnia 1973r. do 31 sierpnia 1975r. odwołujący się stale, w wymiarze co najmniej połowy etatu pracował w gospodarstwie rolnym swoich dziadków. Nieruchomości rolne wchodzące w skład gospodarstwa były położone w miejscowości D. pod L.. Gospodarstwo miało powierzchnię 2,67 ha. Do dnia 10

czerwca 1984r. było w posiadaniu dziadka wnioskodawcy – W. P., zaś po jego śmierci 1/2 gospodarstwa odziedziczyła matka wnioskodawcy – L. P. (postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku – k. 44 a.e., zaświadczenia Starostwa Powiatowego w L. k. 35-36 a.e.).

Gospodarstwo rolne nie było zmechanizowane. Były w nim uprawiane: pomidory, tytoń, zboże, ziemniaki i inne warzywa, nadto hodowane zwierzęta gospodarskie – koń, krowa, trzoda chlewna oraz drób.

Wnioskodawca, jako jedyny wnuk pracował z dziadkiem w gospodarstwie codziennie (starsza siostra czasami pomagała) i zajmował się wykonywaniem wszystkich prac w tym gospodarstwie.

W okresie wiosennym sadił na gruntach ornych sadzonki tytoniu, pomidory, ziemniaki, siał pszenicę. W czasie lata zajmował się pieleniem upraw, opryskami, zbiórką zbóż i pikowaniem pomidorów; jesienią pracował przy wykopkach, ręcznym obrywaniu liści tytoniu, nawlekaniu tytoniu na druty noszeniem suszarek, składaniem suchych liści tytoniu w stodole w tzw. przymy; zimą zajmował się przygotowywaniem inspektów (słomiane maty do przykrywania sadzonek) do sadzenia tytoniu i pomidorów, wysiewaniem do skrzynek, pilnowaniem i podlewaniem siewki. Nadto, przez cały rok skarżący zajmował się obrządkiem - karmieniem zwierząt gospodarskich i drobiu i sprzątaniami, nadto czyścił obory i wywoził nawóz.

Wnioskodawca był do roku 1978 zameldowany na pobyt stały przy ul (...) w L., ale od czasu gdy jego dziadek uległ wypadkowi (w 1969r.) J. P. przeprowadził się na stałe do mieszkania dziadków. Wówczas wykonywał też więcej prac w gospodarstwie, gdyż oprócz codziennej pracy po szkole w wymiarze około 4-5 godzin dziennie, dodatkowo rano wykonywał obrządek zwierząt gospodarskich.

Gdy jeszcze był sprawny fizycznie, prace w gospodarstwie wykonywał dziadek skarżącego. Pracowała również jego mama, choć w godzinach od 4.00 do 7.00 rano pracowała w (...) Zakładach (...) w L.. Sporadyczną pomoc w pracach gospodarskich świadczyła również starsza siostra skarżącego – do czasu wyjścia za mąż i wyprowadzki do D. (zeznania wnioskodawcy k. 12v-13, 33v a.s., zeznania T. A. k. 32-32v a.s., zeznania H. C. k. 32v-33 a.s.).

W dniu 9 października 1978r. J. P. złożył wniosek o przyjęcie go do pracy we (...) Przedsiębiorstwie (...), (...) na stanowisko spawacza. Tego samego dnia został przyjęty do pracy z tym zakładzie – w Zespole (...) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisko pomocnika spawacza – na czas trwania kursu spawania.

Od dnia 21 listopada 1978r. wnioskodawca podpisał z tym zakładem kolejną umowę o pracę, na podstawie której został przyjęty do pracy na Oddziale Montażowym W. – budowie H. w S., w pełnym wymiarze czasu pracy, już formalnie na stanowisku spawacza (umowy o pracę, podanie o przyjęcie do pracy – a.o. k. 19 a.s.).

Od początku zatrudnienia u wskazanego pracodawcy wnioskodawca faktycznie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował na stanowisku spawacza, choć w jego aktach osobowych stanowiska było określane różnie: spawacz, spawacz na wysokości, monter urządzeń i instalacji chłodniczych, monter – spawacz, spawacz urządzeń i instalacji chłodniczych, monter.

Przez cały jednak okres zatrudnienia w zakładzie pracy odwołujący się stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace spawacza elektrycznego i gazowego, również w okresie od 18 sierpnia 1987r. do 6 listopada 1989r., kiedy to przebywał na budowie eksportowej. Wnioskodawca nigdy nie pracował jako monter. Zajmował się spawaniem rur chłodniczych ze sprężonym amoniakiem, zbiorników amoniaku, konstrukcji stalowych, urządzeń chłodniczych lub innych, związanych z chłodnictwem. Spawał z użyciem masek przeciwgazowych. Prace te były wykonywane na różnych budowach prowadzonych przez (...) (np. przy Zakładach (...) przy ul. (...) w L., Zakładach (...), zakładach wytwarzających szczepionki, chłodniach, browarach, mleczarniach, budowach eksportowych).

Wnioskodawca spawał elektrycznie i gazowo zarówno na powietrzu, na wysokościach, jak i w komorach chłodniczych. Spawanie elektryczne miało zastosowanie zawsze przy konstrukcjach stalowych, zaś przy rurociągach – skarżący spawał zarówno elektrycznie, jak i gazowo.

Szczególne warunki zatrudnienia wiązały się z koniecznością szczególnej koncentracji przy wykonywanych pracach, ryzykiem kontaktu z amoniakiem, który wyciekał przy występującej awarii, nadto spawanie odbywało się w zadymieniu. Spawacze otrzymywali od pracodawcy maski ochronne i napoje regeneracyjne w postaci mleka (zeznania wnioskodawcy k. 12v-13, 33v a.s., zeznania W. Z. – k. 33-33v a.s., zeznania J. D. k. 3 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dowody z dokumentów znajdujących się w aktach ZUS, aktach osobowych skarżącego oraz zeznania wnioskodawcy i świadków.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania przesłuchanych świadków. Należy podkreślić, iż wszyscy świadkowie byli osobami obcymi dla wnioskodawcy i nie mieli żadnego powodu, by relacjonować zdarzenia niezgodnie z ich rzeczywistym przebiegiem. J. D. i W. Z. pracowali razem z nim w zakładach (...). J. D. pracował jako monter - spawacz, zaś W. Z. jako spawacz. Świadkowie ci, z racji swoich obowiązków pracowniczych znali specyfikę czynności i sposób pracy osób zatrudnionych przy spawaniu. Stałość i powtarzalność wykonywanych przez nich prac oraz kontakt z wnioskodawcą spowodowały, iż okoliczności te zostały dobrze zapamiętane przez świadków. Zeznania świadków były spójne i nie zawierały sprzeczności.

Z kolei świadkowie H. C. i T. A. mieszkały w sąsiedztwie skarżącego w czasie kiedy pracował w gospodarstwie rolnym dziadka i widziały osobiście, jakie prace wnioskodawca w tym gospodarstwie wykonywał. Dodatkowo, H. C. czasem pomagała przy pracach przy tytoniu.

Sąd obdarzył również wiarą zeznania wnioskodawcy, były jasne, spójne, logiczne oraz znajdowały potwierdzenie w zeznaniach przesłuchanych świadków i dowodach z dokumentów – angażach oraz świadectwach pracy.

Sąd obdarzył także wiarą zgromadzone w sprawie dowody nieosobowe w postaci dokumentów zawartych w aktach osobowych wnioskodawcy. Dokumenty te były przechowywane przez upoważniony podmiot i nie nosiły żadnych śladów ingerencji w ich treść.

Odwołanie jest zasadne.

Prawo do wcześniejszej emerytury dla osób zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, z uwagi na datę urodzenia wnioskodawcy, regulują przepisy art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440, ze zm.) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43, ze zm.). Prawo do emerytury nabywają ubezpieczeni po osiągnięciu wieku przewidzianego m. in. w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku) spełnili enumeratywnie określone przesłanki:

- posiadają okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn,
- legitymują się okresem składkowym i nieskładkowym, o którym mowa w art. 27.

Natomiast, w myśl art. 184 ust. 2 emerytura, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Jeśli chodzi o zagadnienie ogólnego stażu pracy (zaliczenie pracy w gospodarstwie rolnym), to zgodnie z treścią art. 10 ust. 1 pkt 3 wyżej cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej: FUS), przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości uwzględnia się również (traktując je, z zastrzeżeniem art. 56, jak okresy składkowe) przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 r. okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia, jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5-7 ustawy, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu.

Wskazać należy, iż dla uznania pracy w gospodarstwie rolnym jako okresu uzupełniającego w rozumieniu art. 10 ust. 1 cytowanej ustawy ma znaczenie stałość jej wykonywania. Jak przyjmuje się w doktrynie i orzecznictwie nie musi to oznaczać codziennego wykonywania czynności rolniczych lecz gotowość (dyspozycyjność) do podjęcia tej pracy. Tak na przykład wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 marca 2014 r. (I UK 340/13) stwierdzając, iż „W stażu emerytalnym uwzględnia się - jako okresy składkowe - nie okresy jakiegokolwiek pracy w gospodarstwie rolnym, lecz tylko stałą pracę o istotnym znaczeniu dla prowadzonej działalności rolniczej”.

Kwestią zaliczania okresów pracy w gospodarstwie rolnym do ogólnego stażu ubezpieczeniowego zajmował się również Sąd Najwyższy w innych orzeczeniach (vide: m.in. wyroki: z dnia 10 maja 2000 r., II UKN 535/99 OSNAPiUS 2001 Nr 21, poz. 650; z dnia 19 grudnia 2000 r., II UKN 155/00 OSNAPiUS 2002 Nr 16, poz. 394, z dnia 17 października 2008 r., II UK 61/08, oraz z dnia 8 marca 2011 r., II UK 305/10) stwierdzając, iż praca w gospodarstwie rolnym nie może być traktowana inaczej, niż przebyte w poprzednim stanie prawnym okresy ubezpieczenia, a przynajmniej powinna być ekwiwalentna tytułowi ubezpieczenia. Z orzeczeń tych wynikało, iż skoro w art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy FUS, do uwzględnienia okresów pracy przed dniem 15 listopada 1991 r. wymagane było wykonywanie tej pracy w wymiarze przynajmniej połowy pełnego wymiaru czasu pracy, to świadczenie pracy na rzecz gospodarstwa rolnego powinno odpowiadać co najmniej połowie pełnego wymiaru czasu pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2006 r., II UK 42/06, OSNP 2007 nr 19-20, poz. 292 i z dnia 21 kwietnia 1998 r., II UKN 3/98, niepubl.).

W tym kontekście fakt wykonywania przez skarżącego pracy w gospodarstwie rolnym jego dziadków w okresie od 18 kwietnia 1983r. do 31 lipca 1975r. w pełni zasługuje na uwzględnienie. Wnioskodawca w tym czasie co prawda uczęszczał do szkoły, jednakże po szkole stale, przez co najmniej 4-5 godzin dziennie (a po wypadku dziadka dłużej) pracował w gospodarstwie rolnym wykonując wszystkie wiążące się z tym czynności. Oznacza to, iż do brakującego okresu 25 lat ubezpieczenia skarżącemu należy skarżącemu zaliczyć okres stałej pracy w gospodarstwie rolnym dziadków po ukończeniu 16 roku życia.

Odnośnie zaś okresu pracy w warunkach szczególnych stwierdzić należy, iż w toku postępowania ustalono, iż skarżący taką pracę wykonywał przez wymagany okres 15 lat, to jest **od 10 października 1978r. d 31 października 1994r. (16 lat i 22 dni)**.

Odnosząc się do stanowiska organu rentowego, iż wnioskodawca przedstawił zawierającą braki formalne dokumentację potwierdzającą zatrudnienie w warunkach szczególnych należy zauważyć, iż to nie jest okoliczność uniemożliwiająca dochodzenie roszczenia jak przedmiotowe. W przeciwieństwie do postępowania przed organem rentowym, Sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi. Zasadniczym celem postępowania przed Sądem jest bowiem rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ułatwia to art. 473 kpc, który stanowi, iż w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Z kolei ustalenie przez Sąd w toku postępowania odwoławczego, że dana praca była wykonywana w szczególnych warunkach jest wystarczającą podstawą do uznania wykonywanej pracy za pracę tego rodzaju.

Faktem jest, że świadectwo pracy również stanowi dowód w sprawach jak niniejsza lecz nie posiada cech wyłączności w tym zakresie. Nie tworzy bowiem praw podmiotowych ani ich nie pozbawia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2007r., PK 33/07 LEX nr 348305). Dlatego też, mimo iż wnioskodawca nie przedstawił świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe, w tym przejrzyste i dokładne zeznania wnioskodawcy i świadków wykazało w sposób niebudzący wątpliwości, że we wskazanych wyżej okresach wykonywał on prace spawalnicze.

Omówione prace wymienione zostały w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia z dnia 7 lutego 1983 roku – w Dziale XIV „Prace różne” pod pozycją 12 „Prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym”.

Widnieją one również w akcie resortowym - wykazie A Dziale XIV poz. 12 pkt 1 – spawacz elektryczny i gazowy - stanowiącym załącznik Nr 1 do Zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz.Urz.MBiPMB nr 3 poz. 6).

Zatem, zważywszy na poczynione ustalenia i rozważania należało przyjąć iż wnioskodawca spełnił wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury i Sąd przyznał mu je od dnia (...) zgodnie z art. 100 ustawy emerytalnej.

W niniejszej sprawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ponosi odpowiedzialności z art. 118 ust. 1a powołanej ustawy. Wnioskodawca nie przedłożył wraz z wnioskiem o prawo do emerytury dokumentów, które w wystarczający na potrzeby postępowania przed organem rentowym sposób potwierdzałyby wykonywanie przez niego pracy w warunkach szczególnych przez wymagany okres. Dopiero w toku postępowania przesłuchano wnioskodawcę, zatrudnionych razem z nim świadków oraz dopuszczono dowód z dokumentów zawartych w aktach osobowych wnioskodawcy. Analiza tych dowodów pozwoliła na ustalenie, że odwołujący się wykonywał pracę w szczególnych warunkach przez okres ponad 15 lat. Dowodami tymi nie dysponował organ rentowy, a zatem nie mógł dokonać prawidłowej oceny zasadności roszczenia wnioskodawcy o ustalenie prawa do emerytury w warunkach szczególnych.

Rozstrzygnięcie o kosztach uzasadnia treść art. 98 kpc w zw. z art. 99 kpc i § 2 ust. 1 i 2 i § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. 2013r., poz. 490).

Z tych względów i na podstawie powołanych przepisów oraz na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.